

Arrest

nr. 93 256 van 11 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD loco advocaat E. SCHOUTEN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Zarghun Shahr (district Mohammad Agha, provincie Logar) afkomstig te zijn. U bent een Tadzjiek van etnische origine en liep twaalf jaar school in het districtscentrum.

U werkte gedurende twee jaar als administratief assistent voor het bedrijf MDC. Dit was niet naar de zin van de Taliban. Uw neef N.(...), zelf een Talib, is drie keer naar uw huis gekomen met de eis dat u zich bij de Taliban moest aansluiten. U weigerde dit. Na zijn derde bezoek is N.(...) verdwenen. Zijn verdwijning alarmeerde de Taliban, die menen dat u hier iets mee te maken heeft. Ook de politie

was geïnteresseerd in u en meende ten onrechte dat u zelf bij de Taliban actief was. Omdat u zich niet langer veilig achtte, verliet u tien of twaalf dagen na de verdwijning van N.(...) uw vaderland. Via Iran, Turkije en een u verder onbekende reisroute bent u naar België gereisd. Op 08/12/2010 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de Taliban en de politie naar u op zoek zijn. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), een attest van uw school, een schoolrapport, een brief van het bedrijf MDC, een appreciatiecertificaat van datzelfde bedrijf, een dreigbrief van de Taliban, drie attesten van uw vorming in België, drie documenten van uw inschrijving als werkzoekende bij de VDAB en een overeenkomst voor persoonsgerichte vorming van de VDAB.

B. Motivering

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Allereerst dient er op gewezen te worden dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u de laatste jaren voor uw vertrek in Zarghun Shahr verbleef. Hoewel u beweert dat u steeds in Zarghun Shahr verbleef (u pendelde dagelijks naar uw werkplaats in Kabul), schiet uw kennis op verschillende punten immers schromelijk te kort om van uw verblijf in Zarghun Shahr te getuigen (CGVS 25/5/2011 p.4). Zo is het opmerkelijk dat u eerst beweert dat er in uw dorp veel problemen met de Taliban waren (CGVS 25/5/2011 p.5) maar dat vervolgens blijkt dat u hiervan geen enkel voorbeeld kan geven (CGVS 25/5/2011 p.5,6). Nog tijdens het eerste gehoor is gebleken dat u helemaal niet op de hoogte bent van tal van belangrijke incidenten in de voorbije jaren in Zarghun Shahr. Zo heeft u nog niet gehoord van het incident waarbij een huwelijkspartij in uw eigen dorp Zarghun Shahr werd verstoord door de Taliban (CGVS 25/5/2011 p.6). Twee broers van de bruidegom (volgens de info de zoon van A.(...) H.(...)) en twee leden van de Taliban kwamen daarbij om het leven (augustus 2007). Verder ontkent dat er in Zarghun Shahr ooit een aanval van ISAF geweest is (CGVS 25/5/2011 p.6). Dit impliceert dat u geen weet heeft van een ISAF raid in juli 2008 waarbij ene Muhammad Dawood gedood werd en tientallen anderen werden gearresteerd. Nochtans leidde dit tot protesten vanwege de dorpsbewoners. Verder heeft u ook geen weet van een nachtelijke operatie van ISAF in april 2009 in Deh Manka (dat volgens u tot Zarghun Shahr behoort), waarbij mowlawi Abdullah, zijn zoon en zijn vrouw om het leven kwamen. Nog volgens de info kwamen leger en politie om de daaropvolgende protesten te stoppen. Het is zeer eigenaardig dat u niet op de hoogte bent van dergelijke feiten, die zich immers in uw eigen dorp afspeelden en waarvan kan aangenomen worden dat ze zeer veel weerklank kregen in de plaatselijke gemeenschap. Tijdens het tweede gehoor weet u plots wel één veiligheidsoperatie in Zarghun Shahr te vermelden. Het opgegeven tijdstip en de aangehaalde gebeurtenissen komen echter volledig overeen met deze van de operatie die op 27 december 2011 in Zarghun Shahr plaats vond (CGVS 23/1/2012 p.5). Daar u evenwel beweert dat u al op 29 sambula 1389 (20 september 2010) Afghanistan verliet, is het onmogelijk dat u destijds in Zarghun Shahr verbleef (CGVS 25/5/2011 p.2). Bovenstaande vaststelling doet dan ook zeer sterk vermoeden dat uw kennis van deze operatie in Zarghun Shahr het resultaat van studiewerk is.

Verder is Mirwais Seddique u onbekend. Deze persoon woont in Zarghun Shahr en stelde zich kandidaat voor de verkiezingen. In juli 2009 werd hij neergeschoten door de Taliban (CGVS 25/5/2011 p.6). Dat u ook hiervan niet op de hoogte bent, mag eveneens erg verbazen. Evenmin is het u bekend dat Mohammad Jan, voormalig hoofd verkeer, en twee van zijn zonen Jamil en Khalil in juli 2009 in Zarghun Shahr door buitenlandse troepen werden opgepakt (CGVS 25/5/2011 p.6). Dat u beweert dat u steeds in Zarghun Shahr verbleef zonder van bovenstaande ingrijpende gebeurtenissen op de hoogte te zijn valt niet in te denken.

De aangestipte lacunes zijn dermate markant dat er aan uw verklaarde verblijf in Zarghun Shahr de jaren voor uw vertrek naar Europa geen geloof kan worden gehecht.

Dat u wel enige kennis over het district Mohammad Agha bezit, wijst er mogelijks op dat u nog familie in deze regio heeft of deze kennis op een andere wijze heeft vergaard. Dat u effectief in Zarghun Shahr woonde in de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan (waarin u in Kabul werkte), dient evenwel ten eerste te worden betwijfeld (supra). Wat betreft uw kennis van dit district dient verder overigens op volgende elementen te worden gewezen, die tevens suggereren dat u al langer weg bent uit deze regio. Zo heeft u nog nooit gehoord van Abdul Wahid Patan en Bismillah Khoshiwal (CGVS 25/5/2011, p.7). Nochtans bekleedden zij in een recent verleden de post van districtschef. Amaduddin Umary, volgens de info een berucht oorlogscrimineel uit Mohammad Agha, kent u ook niet (CGVS 25/5/2011, p.8). De naam Mohammad Aajan, de rebellenleider die verantwoordelijk wordt gehouden voor de bom in de vrachtwagen (een incident dat u nochtans welbekend is) maar die gedood werd door ISAF, zegt u ook niets (CGVS 25/5/2011, p.7).

De vaststelling dat u de laatste jaren niet in Zarghun Shahr verbleef ondermijnt geheel uw asielerelaas. De gebeurtenissen in uw asielerelaas vinden immers allen plaats in Zarghun Shahr en kaderen in uw verblijf aldaar. Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf in Zarghun Shahr impliceert bijgevolg dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielerelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Evenmin kan u de vluchtelingenstatus toegekend worden op basis van uw tewerkstelling in Kabul. Aangezien u, zo blijkt uit de bedrieglijkheid van uw asielerelaas, niet aannemelijk maakt dat u problemen kende in Afghanistan ten gevolge uw tewerkstelling en gezien de geringe zwaarwichtigheid van het profiel van administratief assistent, de beperkte zichtbaarheid van de kantoorjob die u uitoefende, de grootte van de Kabulse bevolking en de veiligheidssituatie in Kabul, kan de vrees dat u bij terugkeer naar Kabul vervolgd zou worden omwille van de twee jaar dat u als administratief assistent werkte bij een ontminningsfirma niet zondermeer gegrond worden genoemd (CGVS 25/5/2011 p.4-5).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen kan er vanuit gegaan worden dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de precare veiligheidssituatie in het district Mohammad Agha kunt vermijden door zich in de stad Kabul te vestigen. U werkte immers gedurende twee jaar in Kabul (CGVS 25/5/2011 p.4-5). Bovendien beschikt u over een oom, die een bakker is, in de stad Kabul, die momenteel uw zussen opvangt en die uw reis regelde (CGVS 23/1/2012 p.1,2,5,7). Gezien uw eerdere werkervaring in Kabul en het stabiele en kapitaalcrachtige netwerk in Kabul waarop u kan steunen kan er redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul. In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld

in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande beoordelingen niet ombuigen. De taskara en het diploma dat u haalde in de Mohammad Agha High school in 2006 kunnen geen bewijs vormen van uw beweerde verblijf in Zarghun Shahr. De aanbevelingsbrief van MDC betreft slechts uw tewerkstelling en spreekt zich als dusdanig evenmin uit over de aangehaalde vervolgingsfeiten. De tweede brief van het MDC doet dit wel. De brief zelf vermeldt evenwel dat het op verzoek van uw oom opgesteld, hetgeen de objectiviteit van de brief sterk in vraag stelt. Bovendien dient gewezen te worden op het feit dat de documenten van MDC nu eens afgeleverd worden met het embleem van de "United Nations" en dan weer van de "United Nation", hetgeen eveneens opmerkelijk mag worden genoemd. Bovendien kunnen documenten slechts geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu geenszins het geval is. Temeer daar in Afghanistan en Pakistan valse documenten erg gemakkelijk te verkrijgen zijn, zo blijkt uit informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier. Bovenstaande argumentatie haalt eveneens de bewijswaarde van de neergelegde dreigbrief van de Taliban onderuit.

Tot slot blijkt dat de enveloppe waarin al deze documenten naar u werden gestuurd, beschadigd werd waardoor niet meer kan nagegaan worden waar en wanneer deze brief werd verstuurd. Uw advocaat Mter Benkhelifa stelt dat zij hiervoor verantwoordelijk is en dat de postzegels ter verrijking van haar postzegelcollectie bedoeld waren, wat zeer opmerkelijk is (CGVS 25/5/2011 p.11). Na het tweede gehoor stuurde meester Schouten evenwel een verklaring waarin de secretaresse van het advocatenkantoor stelt dat ze de postzegels nam voor haar verzameling. Aan deze verklaring werden de bewuste postzegels toegevoegd. Helaas zijn de postzegels voorzien van een poststempel van april 2009, meer dan een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Aannemelijker lijkt het dat het verwijderen van de postzegels erop gericht was het nagaan van de herkomst van de documenten te verhinderen. Ook dit is veelzeggend en lijkt de bovenstaande redenering van het Commissariaat-generaal nogmaals te bevestigen.

De bundel documenten waarmee u uw activiteiten in België staft, hebben geen uitstaans met uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). In de bestreden beslissing wordt eerst nagegaan of verzoeker afkomstig is uit Logar. Hierdoor wordt in eerste instantie nagegaan of verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming en pas daarna of verzoeker de vluchtelingenstatus kan toegekend worden. De analyse van de ernstige vrees voor vervolging als politiek vluchteling wordt slechts na vijf paragrafen behandeld. Pas in tweede instantie wordt onderzocht of verzoeker een risicoprofiel heeft en of hij in aanmerking komt voor de asielstatus.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 4.3 van de Richtlijn 2004/83/EC. De UNHCR Guidelines duiden verschillende risico-categorieën aan die internationale bescherming nodig hebben. De eerste van deze categorieën betreft degene waartoe verzoeker behoort, met name de personen die voor de overheid en (inter-) nationale organisaties werken ("*Individuals Associated with, or Perceived as Supportive of, the Government and the International Community, Including the International Security Assistance Force (ISAF)*") of zo worden beschouwd. Verzoeker is van mening dat hij aantoont dat hij tot deze specifieke sociale groep behoort, aangezien hij gedurende twee jaar werkte voor een ontmijningsfirma. Volgens informatie over de ontmijningsfirma's in Afghanistan, dient een hoog risico te worden weerhouden. Het Commissariaat-generaal heeft geen enkel onderzoek gedaan naar de specifieke situatie van verzoeker. Het CEDOCA-rapport dat aan het administratief dossier werd gevoegd en waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, is slechts een algemeen rapport dat voor alle Afghanen wordt toegevoegd. Zulk onderzoek, waarbij het risicoprofiel niet wordt onderzocht, maakt een schending uit van artikel 4 van de richtlijn. In andere Europese landen doen de asielinstanties een reëel onderzoek. Verzoeker voegt desbetreffend informatie bij zijn verzoekschrift teneinde het onderzoek aan te tonen dat dienaangaande in Ierland en Australië wordt gevoerd.

Verzoeker wijst erop dat het relaas geloofwaardig is en overeenkomt met objectieve informatie die er bestaat over de situatie in Afghanistan. De bestreden beslissing is enkel gebaseerd op verzoekers verklaringen over zijn kennis van de provincie. Volgens de bestreden beslissing blijkt de bedrieglijkheid van het asielaanvraag omdat verzoeker niet genoeg kennis heeft over zijn regio. Wanneer hij toch bepaalde zaken weet, vindt de verwerende partij dat dit ingestudeerde kennis is. Volgens verzoeker is met deze cirkelredenering een interview niet meer nodig. Verzoeker tracht te antwoorden op de verscheidene argumenten in de bestreden beslissing. Verzoeker wijst er verder op dat de bestreden beslissing zwijgt over zijn problemen, die hij heeft uiteengezet tijdens de twee interviews. Hierin is geen enkele contradictie te ontdekken. In de bestreden beslissing wordt evenmin iets gezegd over zijn neef.

Wat betreft de aangebrachte documenten van MDC geeft verzoeker vooreerst aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in vraag stelt dat verzoeker voor de Afghaanse NGO heeft gewerkt. Voorts stelt verzoeker dat het niet onmogelijk is dat een Afghaanse NGO een fout maakt in het logo. Een dergelijke fout wijst enkel op het laag niveau waaraan de Afghaanse NGO's moeten voldoen. Voorts stelt verzoeker vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet de moeite heeft gedaan om per mail of per telefoon contact op te nemen met de NGO in kwestie. Gezien het hoge risico om gedood te worden omwille van zijn profiel, is het onderzoek niet ernstig gebeurd. De eventuele valsheid kon gemakkelijk worden nagegaan, doch het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beperkt zich tot vage vermoedens. Voorts is het argument in de bestreden beslissing rond de enveloppe en de ontbrekende postzegels voor verzoekers raadvrouwen onaanvaardbaar.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM. Verzoeker wijst erop dat zijn taskara en het diploma dat hij behaalde het bewijs vormen dat hij afkomstig is van Logar en aldaar tot 2006 heeft gestudeerd. De analyse van de veiligheidssituatie die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is gemaakt, spreekt alleen over de algemene situatie in Kabul, niet over de situatie van de burgers die voor een NGO of voor de regering werken. Verzoeker stelt over een "high profile" te beschikken, omdat de mensen die voor de ontmijningsfirma's werken "targeted" zijn. De "zichtbaarheid" van zijn kantoorjob is bovendien niet relevant omdat hij bedreigd werd door een neef. De bestreden beslissing geeft slechts algemene informatie zonder enig specifiek antwoord in verband met het relaas van verzoeker.

Verzoeker tracht tot slot in een bijlage die bij het verzoekschrift wordt gevoegd, de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen en geeft ook aan met gezondheidsproblemen te kampen.

2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet aannemelijk kan maken de laatste jaren voor zijn vertrek in Zarghun Shahr te hebben verbleven. De Raad stelt vast dat niettegenstaande verzoeker beweert dat er in zijn dorp veel problemen met de taliban waren (stuk 8, gehoorverslag 25/5/2011, p. 5) hij hiervan geen voorbeeld kan geven (stuk 8, gehoorverslag 25/5/2011, p. 5, 6). Waar verzoeker thans stelt dat er aan hem nooit is gevraagd om voorbeelden te geven, vindt geen steun in het administratief dossier. Uit het gehoorverslag blijkt namelijk duidelijk dat er wel degelijk werd gevraagd om voorbeelden te geven van problemen met de taliban in Zarghun Shar. Verzoeker antwoordde echter het volgende *"In Zarghun Shar kan ik me niets herinneren. Maar er is een plaats Kotobkhel, de gouverneur woonde daar. Ik hoorde dat zijn huis werd aangevallen. Ik was in Kabul toen ik dat hoorde, ik bereidde mijn vertrek voor"* (stuk 8, gehoorverslag 25/05/2011, p. 6). De opsomming van problemen met de taliban die verzoeker bij onderhavig verzoekschrift geeft, zijnde doodsb bedreigingen, moorden, zelfmoordaanvallen, kidnappings en mensen gebruiken voor persoonlijke problemen, is te algemeen van aard om verzoekers kennis met betrekking tot de gebeurtenissen in Zarghun Shar aan te tonen.

Ook blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker geenszins op de hoogte is van tal van belangrijke incidenten in de voorbije jaren in Zarghun Shahr. Zo bleek hij onwetend omtrent het incident waarbij in augustus 2007 een huwelijksfeest in zijn dorp Zarghun Shahr werd verstoord door de taliban waarbij vier personen om het leven kwamen (stuk 8, gehoorverslag 25/05/2011, p. 6; Landeninformatie).

Waar verzoeker thans argumenteert dat het verstoren van een huwelijksceremonie en andere ceremonies normaal is en niet alleen zeer vaak gebeurt in zijn dorp, maar ook in andere dorpen, is slechts een *post factum* bewering, doch niet bij machte om zijn onwetendheid desbetreffend te verschonen of te verklaren. Ook de algemene bewering dat wanneer iets dermate vaak gebeurt het normaal wordt waardoor men het niet kan onthouden, kan de gedane concrete vaststellingen niet verschonen. Tijdens het gehoor werd hem immers gevraagd *"Weet u iets over een trouwfeest die door"*

de Taliban verstoord werd?”, waarop hij antwoordde “Ik hoorde erover, maar dat was niet in Zarghun Shar maar in een ander district” (stuk 8, gehoorverslag 25/05/2011, p. 6).

Verder ontkent verzoeker dat er in Zarghun Shahr ooit een ISAF-aanval geweest is (stuk 8, gehoorverslag 25/05/2011, p. 6), terwijl uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in juli 2008 een ISAF-raid plaatsvond, waarbij iemand werd gedood en tientallen anderen werden gearresteerd, hetgeen ook leidde tot protesten vanwege de dorpsbewoners. Verder heeft verzoeker ook geen weet van een nachtelijke operatie van ISAF in april 2009 in Deh Manka (dat volgens verzoeker tot Zarghun Shahr behoort), waarbij mowlawi Abdullah, zijn zoon en zijn vrouw om het leven kwamen en waarbij het leger en de politie ter plaatse kwamen om de daaropvolgende protesten van de plaatselijke bevolking te stoppen (stuk 8, gehoorverslag 25/05/2011, p. 6; Landeninformatie). Dat verzoeker thans stelt dat ISAF dergelijke operaties elke maand uitvoert, dat er misschien wel meer dan 20 operaties zijn uitgevoerd en dat het onmogelijk is om alle ISAF operaties te herinneren als je geen politieagent of talib bent, is geenszins in overeenstemming te brengen met zijn verklaringen tijdens het gehoor, waarbij hij zoals reeds gesteld duidelijk ontkende dat er een aanval is geweest op Zarghun Shar en waarbij hij stelde niets af te weten van de trouwpartij die verstoord werd in Deh Manka (stuk 8, gehoorverslag CGVS, p. 6). Het is niet aannemelijk dat verzoeker niet op de hoogte is van dergelijke ingrijpende gebeurtenissen in het dagelijkse leven in een dorp die bovendien veel weerklank hebben kregen in de plaatselijke gemeenschap.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker evenmin de genaamde Bismillah Khoshiwal kende (CGVS 25/5/2011, p. 7), niettegenstaande hij volgens de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier in een recent verleden de post van districtschef bekleedde in Mohammad Agha. Waar verzoeker zijn onwetendheid tracht te verschonen met de stelling dat hij omwille van het feit dat hij snel vragen diende te beantwoorden over de maanden en hij snel diende te antwoorden, waardoor hij omwille van de druk zelfs zijn eigen naam vergat, vindt geen grondslag in het administratief dossier. De Raad stelt vast dat verzoeker voorafgaandelijk werd bevraagd omtrent de bedreigingen die hij had ondervonden, omtrent de eventuele problemen met de Afghaanse autoriteiten en omtrent de problemen van zijn neef. De stelling dat er naar de maanden in Afghanistan werd gepeild, dat hij hierbij snel diende te antwoorden en onder druk werd gezet, mist dan ook feitelijke grondslag (stuk 8, gehoorverslag 25/05/2011, p. 7).

De door verzoeker aangegeven verschoningsgronden voor zijn gebrekkige kennis, zijn gelet op voorgaande vaststellingen ontoereikend. Wat betreft verzoekers gezondheidsproblemen – die hij overigens niet specificeert in zijn verzoekschrift – blijkt uit de beide gehoorverslagen aanwezig in het administratief dossier dat er door verzoeker geen specifieke opmerkingen werden gemaakt in verband met medische problemen. De Raad ziet niet in op welke manier zij voorgaande vaststellingen zouden kunnen verklaren of weerleggen.

2.3. Een dergelijk fundamenteel gebrek aan kennis over dagelijkse, doch ingrijpende elementen uit het leven in Zarghun Shahr, maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering de laatste jaren in Zarghun Shar te hebben verbleven. Deze vaststelling ondermijnt verzoekers gehele asielrelaas. De problemen met de taliban omwille van zijn tewerkstelling voor het bedrijf MDC vinden immers plaats in Zarghun Shahr en kaderen in zijn verblijf aldaar. Het louter verwijzen naar het door het UNHCR opgegeven risicoprofiel van personen die voor de overheid en (inter)nationale organisaties werken of zo worden beschouwd, is dan ook niet bij machte om verzoekers nood aan internationale bescherming aan te tonen. Ook de informatie omtrent het onderzoek dienaangaande in Ierland en Australië doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hieromtrent in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.4. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van dit relaas worden voorgelegd hoe dan ook geen bewijswaarde hebben. De door verzoeker voorgelegde brieven van MDC ter staving van zijn tewerkstelling hebben, gelet op voorgaande vaststellingen, dan ook geen enkele bewijswaarde. In de tweede brief van MDC wordt tevens gesteld dat de brief op vraag van verzoekers oom werd opgesteld, waardoor het om een gesolliciteerde verklaring gaat die om deze reden dan ook geen bewijswaarde heeft. Verzoekers taskara en het diploma tonen verzoekers recent verblijf in Zarghun Shar geenszins aan, met als gevolg dat zij evenmin dienstig zijn ter staving van verzoekers asielrelaas.

2.5. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul", update van 24 augustus 2011, p. 19 e.v.) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Zoals hoger reeds werd vastgesteld maakt verzoeker niet aannemelijk een verhoogd risico te lopen, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn tewerkstelling voor het bedrijf MDC. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. De stelling dat hij een man is, die dient te werken en dat niemand hem kan beschermen in Kabul, is niet bij machte om voormelde gedetailleerde en objectieve informatie te weerleggen.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.8. Verzoeker bezorgt de Raad op 5 november 2012 een aangetekende brief, waarin hij onder verwijzing naar het arrest Singh van 2 oktober 2012 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens als nieuw element, de Raad om de heropening der debatten verzoekt.

In zoverre verzoeker het arrest Singh aanhaalt als een nieuw element teneinde een heropening der debatten te vragen, wijst de Raad erop dat noch de vreemdelingenwet noch het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006) ter zake voorzien in de mogelijkheid tot een heropening der debatten. Overigens heeft het arrest Singh geen betrekking op verzoeker en gaat het in dit arrest over neergelegde documenten die afkomstig zijn van een gezaghebbende organisatie, hetgeen *in casu* niet het geval is. Gelet op het voorgaande, kan de heropening der debatten dan ook niet worden bevolen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF